Med rödt bläck : nyktra humoristiska deklamationsbitar /

Lyckow, Gustaf,

81 A Br.

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

LYCKOW G
Med rödt bläck

Vitt So.
(Br)
0

Sthlm
1897

Kungl. biblioteket
0 0000 000137741

LYCKOW, GUSTAF.

Med rödt bläck

Nyktra, humoristiska deklamationsbitar

af

"Gustavus"

Stockholm
Alfred Enockssons Förlag.

Pris 50 öre.

Med rödt bläck

Nyktra, humoristiska deklamationsbitar

af

"Gustavus".

Lyckow, Gustaf.

Stockholm
Alfred Enockssons förlag.

Stockholm 1897
Joh. Nilssons boktryckeri, Döbelnsgatan 29.

När jag deklamerar.

Det händer ofta, som I veta bören,
En framsagd dikt får ganska skarp kritik;
Men tron I icke, att deklamatören
Har också fordringar på sin publik?
Jag skall förkunna, om det intresserar,
Allt hvad jag fordrar, när jag deklamerar.

Allt larm och buller plär jag städse hata,
Och i salongen tål jag ej ett knyst;
Det är så störande, när alla prata,
Och derför vill jag det skall vara tyst.
Hvar qvinna, som på detta vill ha prutadt,
Kan skadan ta igen, så fort jag slutat.

Vill man gå ut, man går på tårna bara,
Ej som man bure hästsko eller klöf.
Märk, man får ingalunda döfstum vara,
Och icke heller får man vara döf.
Man får ej skratta högt, men man får mysa,
Och man bör hålla sig, om man vill nysa.

Man får ej misslynt rynka ögonbrynen,
Som om de vore sydda hop med tråd.
För all del gäspa mig ej midt i synen,
Ty gäspningen är motsats till applåd.
Och det förargar mig förutan måtta
Att sitta fräckt och tugga snus och spotta.

En enda hårfin hvissling är tillräcklig
Att genast få mig utom dörren der,
Och skär man tänder, blir jag rakt förskräcklig
Och gör grimaser ungefär så här:
Det är ej värdt, att någon mig tangerar;
Jag vill ha svängrum, när jag deklamerar.

Man får ej gråta, om man ledsnad känner,
En tåreflod, som rinner likt en elf.
Nej, skratten I, ty fordren ej go' vänner,
Att jag skall skratta åt min qvickhet sjelf.
Applåder bör Ni ge, när jag briljerar,
Ty inte må Ni tro *jag* applåderar.

Att harkla, hosta och med benen sparka
Är åt deklamatör'n en otäck pik,
Och säga fram en sak för dem som snarka
Är som att hålla tal för döda lik.
Att räcka tungan ut åt mig är äfven
Rätt ogentilt såväl som knyta näfven.

En sak likväl jag måste nu besanna,
Att styckets innehåll gör mycket till.
Ifall jag deklamerar »Vyssa nanna»,
Så får man gerna somna, om man vill.
Men dermed är ej sagdt, att man för väsen,
För det jag fredligt läser Marseljäsen.

Ej alla fåglar lika vackert drilla;
Åt mången vill man gerna ropa: »Tig!»
Om någon tycker, att jag talar illa,
Så bör man icke säga det till mig.
Men sedan kan man tissla sinsemellan:
»Så dåligt föredrag, det hör man sällan.»

Som sagdt, när till att tala tänds min lystnad,
Så var så snällt, godt folk, och ej förgät,
Att först af min publik jag fordrar tystnad. —
Är det för mycket, att jag fordrar det?
Tack för att ni min önskan respekterat
Den lilla korta stund jag deklamerat.

En dröm.

Det hände en natt till min stora *horreur*,
När slumrad var vinden och vågen,
Jag drömde om bränvin, men rår icke för,
Att bränvinet rann mig i hågen.
Jag tyckte så tydligt i kammaren qvaf,
Att bränvin var hela vårt Scandiska haf.

Och hafsvinden spelte — nej, »brännvinden» sang
Sin rafflande drinkarevisa;
Och böljorna slogo mot strand ett klingklang,
Som ville blott Bacchus de prisa.
Der flöto i form utaf flaskor också
Små fartyg med konungens namnchiffer på.

Och vattnet i floder och sjöar och kärr
Var bränvin till ingrediensen.
En kossa drack bränvin såväl som en märr,
Hvarhelst man for fram inom gränsen.
Var detta så underligt då, eller hvad,
Att laxen var lifvad och grisen var glad.

Det regnade bränvin på land och i stad,
Och ändå man var ej generad.
I bränvin man tog sina svalkande bad
Och kände sig högst konserverad.
Sin mat uti bränvinet koka man lät.
Man spottade bränvin, och bränvin man gret.

I bränvin man tvättade skjorta och blus
Och underbenkläderna äfven.
Man pimplade bränvin och tuggade snus
Och kysste hvarandra med näfven.
Det skallade skratt ifrån vrå och till vrå,
Ifall icke näsan på någon var blå.

Och den sattes bums inom fängelsets mur,
Som tiljan rätt fram kunde styra.
Ja, ansedd man blef som ett oskäligt djur,
Om aldrig man kröp på de fyra.
Nog var deras bål både väldig och djup,
Då baljan var dricksglas och flaskan var sup.

Och der sjöng en skald till sin älskade så:
»O, rödögda, pussiga flicka!
Om jag ej får kyssa din sockermun blå,
Jag bränvin ej mera vill dricka.
Vill ej du mig älska i lust och i nöd,
Så svär jag att helnykter bli till min död.»

Så hände en dag, att ett snille förstod
Att gräfva en graf och i djupet
Fann vatten, som sipprade fram som en flod,
Och hvilket blef nästan utsupet.
De störtade dit flera tusen förvisst,
Ty man hade tröttnat på bränvin till sist.

På sjöar och floder af döfvande sprit
Ej mera man nu ville blicka;
Men hafsdjupa brunnar man gräfde med flit
Och drack så man rakt kunde spricka.
De prisade alla den drycken de fått
Och mådde så innerligt godt, godt, godt.

Och källor man gräfde af renaste slag
För att blifva friska och sälla.
I sömnen jag tyckte, att äfvenled's jag
Mig gräft en förtjusande källa.
Och den helt och hållet i botten jag drack
Och vaknade lyckligtvis, innan jag sprack.

Deklamatören presenterar sig sjelf.

Mitt herrskap, mitt namn är Deklamarion,
Som söker att folk intressera.
Men sällan jag lyckas deri, när nån'gång
Offentligt jag vill deklamera.
Jag ber er om ursäkt båd stora och små,
Att jag deklamerar med byxorna på.

Jag föddes — jag minnes nu ej hvilket år
På adertonhundradetalet —
Men jag kan försäkra, det var ej i går
Jag syndare kläcktes ur skalet.
Min mor hette Nisse och Stina min far,
Som roddarmadam uti Falsterbo var.

Vid sexton års ålder jag drack mig plakat,
Men vid tjugofem blef jag nykter.
Vid tjugo och sju mig min älskling förgat,
Så att jag blef krank och betryckter.
Och derför så tog jag på nytt mig ett rus
Och lärde mig äta båd' tobak och snus.

Vid tretti års ålder, så tänkte jag: »Nu
Jag bränvin ej mera vill smaka.»
Jag gifte mig bums, och jag fick mig en fru,
Som än jag kan kalla min maka.
Jag henne kan tacka för mycket helt visst,
Ty just genom henne jag blef blåbandist.

År åttiosju kom vår förstfödde till,
Och då blef det lif uti stugan.
Ni kan honom bjuda ett glas, om Ni vill,
Men då får Ni allt lof och truga'n.
Han stultar ändå på små vinglande ben
Och myser åt mor — sicken roliger en!

En katt ha vi ock, som är helnykterist;
Han dricker blott sötmjölk och vatten.
Väl är han ibland litet full utaf list,
Men ändå så älska vi katten.
Han spinner så bra i den korg han bebor,
Så jag tror bestämdt han har lärt sig af mor.

En dräng ha vi ock, som i pigan är kär,
Men han vill blott bränvinet dricka,
Och derför, då sjelf hon goodtemplare är,
Hon törs icke blifva hans flicka.
Sjelf har jag försökt att få gossen till sans,
Och kommer han hit, skall det gå som en dans.

Ja, nu konterfejet ni fått, som är mitt
Såväl som familjens den lilla.
Att bryta det nykterhetslöfte jag gett
Skall ingen mig kunna förvilla.
Ty blott för ett glas skulle lyckan förgås,
Men jag vill ej mista mitt landtliga bås.

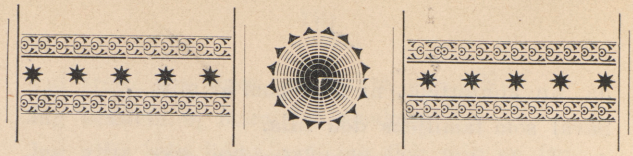

Hur Petter Andersson blef nykter.

Och Petter Andersson uti Hagen
Till staden for för att sälja råg,
Men Petter Andersson kom i tagen
Och lät affären gå vind för våg.
Han lefde pajas i källarsalen
Och drack sitt bränvin, tills han blef galen.

När han kom hem, fick han riktigt flugan
Och dängde sönder båd' glas och krus.
Han upp och ned syntes vända stugan,
Som, när han for, var ett fridens hus.
Från hörn till hörn han plakat sågs styra
Ibland på två och ibland på fyra.

Mor Stinas anlete, ärrgraveradt
Och fåradt djupt utaf tidens tand,
Af hvassa naglar blef illustreradt,
Och barnen luggades hårdt ibland.
Omsider tagen var sista nubben,
Då ändtligt sömnen fick bugt på gubben.

På morgonqvisten stod mor vid spisen
Och tänkte rättmätigt nog så här:
»Ett djur är Petter. Jag bär in grisen,
Ty mera städad än Per han är.
Ja, jag skall visa en fyllbults värde
Och bär in grisen ifrån vårt gärde».

Och nasse kom, och vid svinmusiken
Vår Pelle vaknade sjuk och matt.
Ett dunkelt minne gaf hum om piken,
Så att han våndades rakt besatt.
När honom qväljde en sådan pina,
»Uff!» sade grisen, och »Usch!» sa' Stina.

»Du hela huset har sökt förstöra,
Och om till bönboken du ej tar,
Jag vill ej alls ha med dig att göra.
Långt sämre är du än grisen, far.
Och om ej detta blir sista ruset,
Jag lemnar grisen och rymmer huset.»

Nu upp ur sängen sig reste Petter
Och bönföll suckande: »Kära mor,
Bär strax ut grisen! Du gör mig bitter.
Jag vill ej vara med honom bror.
Och detta löfte jag nu vill ge dig,
Att aldrig mera du full skall se mig.»

* * *

En trogen bror i Goodtemplarorden
Är Petter nu sedan många år;
Och alltse'n den tog om honom vården
Han som en prins i sin stuga mår.
Och folk har högaktning för en tocken
Ty han bär jordgloben jemt i rocken.

Och hela hemmet är ej detsamma,
Som det i hänsvunna tider var.
Två tusserultor derinne glamma
Och rida ranka på kära far.
Och nöjd och munter är mor i Hagen,
Hon är som solskenet opp i dagen.

Och tal i logen han håller, Petter,
I diskussion är han ganska van.
Och på en tjenstmannaplats han sitter,
Ty han är utnämnd till logekaplan.
Och mor, som sjelf är på samma ställe,
Hon ler så mildt, när han läser, Pelle.

Han talar ofta från sin katheder
Om hvad han utstått på denna jord,
Om andra tider och andra seder
Och slutar ofta med dessa ord:
»Jag var en fånge, men jag vardt fri se'n;
Och Gud välsigne båd' mor och grisen.»

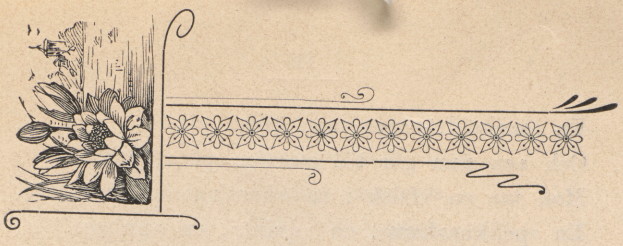

»Kärt barn har många namn.»

Jag svär, godt folk, att i mitt hjertas djup
Jag aldrig prisa kan potatisdrycken.
Jag rimmar blott om namnen på en sup,
Och jag skall ge er sex och sexti stycken.

En »fällknäpp» och en »jamare» det ta's,
Och med en »geting» plär man törsten släcka.
Man tar en »klämtare», en »snaps», en »has»,
En »hejare», en »bluddra» och en »bläcka».

Ett »stångjern» och en »spik» man supa kan,
En »colikvintare» vi också känna.
»En i den andra foten» ofta rann
Och dito »helan», »halfvan» och en »penna».

Med kaffe blandad kallas supen »gök»,
Med droppar till han heter »lilla besken».
Man tar en »knaber», och man tar en »krök»,
»En sup på gröten» och »en sup på fisken».

En »snabeldräpare» man äfven tar
Och »en som går till stortån» på en gubbe,
Man tar en »frisk», en »hassing» och en »klar»,
En »peliknarkare», en »qvint», en »nubbe».

»En knapp i västen» få de bredt och vidt
Båd' präst och bonde, borgare och grefve.
En »finkel» tar man och en »aquevitt»,
En »bägare», en »S. S.» och en »B—v».

En »tår på tand» tar herre liksom dam,
»Fem droppar» tas i både glas och koppar.
»En flytande potatis» och en »dram»,
En »risp» man tar och lite »Smithens droppar.»

»Tankställare», »Hagbergare» och »spets»
Man tager samt på »lommaflaska» »pattar».
Och nästan öfver hela jordens krets
»En liten» och »en stor» man i sig trattar.

En »perla» fås i söder som i norr,
»Blå tråd» skomakare ju bruka dricka.
En »Fjäderholmare», en »sqvätt», en »knorr»
Man också kan begära på en bricka.

»Maghoppare» och »skåpsup» likaså
Man dricker, då man borde dricka fläder,
»Dragnagel» och en »kummin» kan man få,
En »tröstare», en »pinne» och en »fjäder».

»Stjernkikare», »sängfösare» och »terz»
Samt »läkare» man brukar reqvirera,
En »Hassel-Johan» också det begärs,
En »Silbodalare», en »ren» med flera — —

Jag svär, godt folk, att i mitt hjertas djup
Jag aldrig prisa kan potatisdrycken.
Jag rimmat blott om namnen på en sup,
Och jag har gett er sex och sexti stycken.

Familjelif.

(En bild ur verkligheten, sedd från vindskupan.)

Jag såg ett hem, ett soligt,
Af tvenne makar redt,
Och det är mycket troligt
Ni näpnare ej sett.
Det låg så nätt vid gatans hörn
I rännan ofvan förstu'dörr'n.

Och fru och herr von Dufva
Det var som bodde der.
På småägg frun sågs rufva
Liksom dess hjertans kär.
De byttes om att söka få
Ur skalen sina kära små.

En morgon lilla mamma
Till torget sig begaf,
Och pappa med detsamma
Sin gumma löste af.
Ja, pappa Dufva lade sig
På fyra ägg helt faderlig.

Fast låg han som ett ankar
Och stilla som en stod,
Men »tänkte stygga tankar
Och skrämde upp sitt blod.»
»När kommer hon?» — så tänkte han —
»Jag älskar mer än älskas kan.»

Se'n länge han fått bida,
Kom ändtligen på tå
Hans fru »på venster sida»,
Hans älskling numro två.
Och lif det blef, der tyst var nyss;
På kyss och kyss kom kyss på kyss.

När om en stund kom mamma,
Det kändes som ett »pang!»
Och hastigt pappas flamma
Uti skymundan sprang.
Han sporde snäsigt hustrun kär:
»Hur länge skall jag ligga här?»

»Du borde skämmas käring,
Mig låta ensam bli,
Och du förtjent föräring
Af puckel ett, tu, tri.» —
Han käxet slöt med ett »burrburr»,
Men hon sad' kärleksfullt: »kurrkurr».

På äggen hon sig lade
Helt undergifvet ned.
Den tukt hon undfått hade,
Hon qvinligt tåligt led.
Men om en liten stund gu'nås,
Hon såg en syn på takets ås.

Der kysste hennes herre
En annan liten vän,
Och snart blef synen värre;
De kysstes om igen.
Nog är den kyssen god som ges,
Men aldrig den, som endast ses.

Hon höll på att bli galen,
Men låg på äggen kvar.
Sen, sägs det, med rivalen
Hon slogs i trenne dar.
När qvinnor slåss, så må ni tro,
Det sker med både näbb och klo.

Och rättegång af saken
Det blifver, som det spås;
Till dylikt man sett maken
Bland menniskor gu'nås
Ja, mannen ofta nog sitt »gull»
Plä'r vålla sorg för bränvins skull.

Dock må vi oss ej grufva
Så mycket just för det,
Att lilla pappa Dufva
Var snärjd i Amors nät.
Och jag tror vatten blott han drack,
Ty bränvin dricker endast pack.

Förlåt mig, jag skämtar ibland.

Nu måste jag säga ett allvarligt ord,
Fast ådrorna lifliga svalla.
Bland läskande drycker, som finnas på jord,
Är bränvin förnämst utaf alla.
Ja, bränvin är bäst uti hela vårt land. —
Förlåt mig, jag skämtar ibland.

Ty funnes ej bränvin, hvad vore vårt lif? —
Ett lif utan häkte och finka,
Ett lif utan gräl, utan slagsmål och kif
Och krogar, dit lidande linka.
Ja, bränvin är bäst under himmelens rand. —
Förlåt, att jag skämtar ibland.

Och hvad vore jag, om ej cognaken fanns? —
En usling, som hvitnosad ginge,
Som nödvändigt måste mig föra med sans.
Ja, tänk, om ej cognac jag finge!
Ack, cognak förutan jag blefve ett grand. —
Förlåt mig, jag skojar ibland.

Om punsch jag ej finge och liten cigarr,
Hvad jag skulle blifva bedragen!
Jag kunde ej hosta och hafva katarr
I matsmältningsverkstaden, magen.
Med punsch kan man lösa hvart sorgernas band. —
Förlåt, att jag skämtar ibland!

Och tänk, hvad jag skulle bli dåsighet fri,
Om öl jag ej alls finge smaka!
Och sedan, min älskade hypokondri,
Den ginge ju från mig tillbaka.
Ack, ölet det släcker hvar sväljstrupes brand. —
Förlåt, att jag narras ibland!

Och om jag ej finge ibland ett glas vin,
Hvad jag blefve knästyf i benen!
Jag kunde på åkern ej gå som ett svin
Och rota med nasus vid renen.
Champagne, mina vänner, det läker min tand. —
Förlåt mig, jag skämtar ibland.

Och besken, den bruna, hvad den smakar bra,
När magen är sjuk och förslappad;
Och skulle i stället jag »kotoddy» ta',
Så vore jag evigt förtappad.
Nej, mjölkglaset aldrig jag tar i min hand. —
Förlåt! Jag är skämtsam ibland.

Ja, bränvin och cognac och viner och öl
Jag utan ej alls kunde vara.
Jag finge ju aldrig i lifvet bli »knöl»
Och aldrig med knif mig försvara. — —
Nu vinglar jag från er precis som en and. —
Förlåt mig, jag skojar ibland!

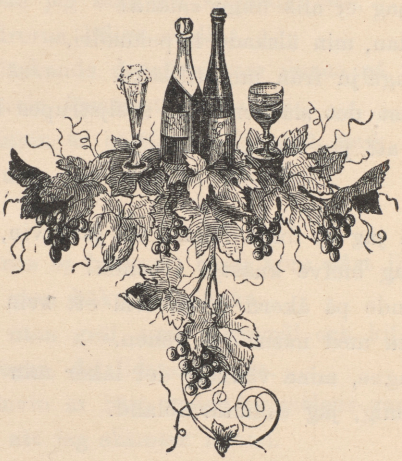

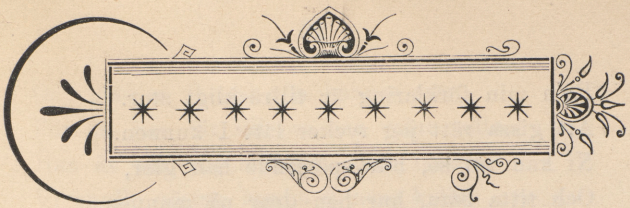

En offentlig presentation.

Mitt värda herrskap! Jag mig frihet tar
Ett litet stycke för er deklamera.
Det handlar om en ganska dugtig karl,
Som här jag vill offentligt presentera.

Han finnes här i salen, och jag vet,
Att han kom hit i sällskap med en annan.
Och karlen, fast han mången gjort förtret,
Bär mycket goda tankar inom pannan.

Om straff för sina synder han har fått,
Man kan omöjligt skönja på habiten;
Men såsom pilt han mådde ej för godt,
Ty han fick dask af mamma, stackars liten.

Ack, mycket är ej kändt — jag derpå svär —
Som inombords han bär, ifall han biktas. — —
Nu skall jag säga eder, hvem det är;
Det är just den, hvars blick på mig nu rigtas.

Re'n min förklaring är tillräckligt stor.
Att gissa rätt jag tycker lätt I kunnen.
Ni kan väl se, hur spörjande han glor,
Och titta bara, hur han drar på munnen.

Men bara åt en bagatell han log
Såväl som flere andra här i skocken.
Märk, nu helt lätt ett andedrag han drog,
Och nu han blinkade med ögonlocken.

Jag kan berätta er, att för min del
Jag karlen vill en hedersknyffel kalla,
Men, oss emellan sagdt, han har ett fel,
Ett af de värsta felen ibland alla.

Jag skall nu yppa det i tysthet här,
Fast orden nästan fastna uti strupen.
Jo, felet hans, det är att han är kär,
Och gissa uti hvilken! — Jo, i supen.

Alltsedan många glädjelösa år
Han honom har som bästa vän synts ega,
Men just i denna qväll, som ni förstår,
Han kommit hit att honom afsked säga.

Snart få vi taga gossen uti hand
Som broder och kamrat i våra leder,
Ja, om en stund han bär vårt blåa band,
Som jag vill tro han bära skall med heder.

Och glädjen ibland alla kännes stor,
För att han hit till oss har velat valla.
Han är vår yngste bror. Vår lillebror
Vi skulle nästan kunna honom kalla.

Till sist, go' vänner, jag ej alls begär
Applåder för den stump jag levererat;
Jag vet ändå, ni tänker tyst så här:
»Det der var rigtigt stiligt deklameradt.»

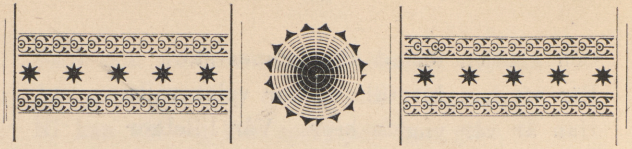

Lisa mjölkpiga deklamerar.

Ja tjänner mej rädd innåm livstöcket, venner,
Når nu ja åffentlitt ska tala te er,
Å hjust her te hvenster ja tydlien tjänner,
Hur järtspettsen räfbenen dunckningar jer.

Nog tror ja ni töcker, att ja borrde thiga,
Såm blått å allenasst hör la'gårrden tell,
Män fasst ja ä bara en anspråxlös piga,
Ja kan vel få säja ett orrd, åm ja vell.

Min far heter petter, min mor hette stina;
Hon va såm ett solschin så millder å go;
Män far, han ä arj å för alla en pina,
Å super så skarrpt, att han knappasst kan glo.

Ja minns när ja va liten trinnd tusserullta —
Så här hög frå golvet kanhenda ja var —
Ja minns hur ja rädd te min mor brukte stullta,
Närr Pirom han kåm ifrå krogän, min far.

Dä ä så de sfider i sjel å i järta
Var gång såm ja minns, hur han pukklade Mor;
Å ennu ja nestan fönemmer mä smärrta,
Hur blå han nöp mej mä de kjåkkaste klor.

Å mormin, hon grät, så dä spröt nedåt tjäken,
Å söster å lellbror å ja jälpte tell.
Frå stolän te gållvet hon åffta ble vräken,
Å då ble hon blek såm den döaste sell.

Vårrt lössörre farmin te stan brukkte draga
Å juda på der blått för bränhvinets skull.
Te sisst fanns dä knappasst en pinne å thaga,
Så stugan hvarrt ren såm den renaste ull.

Å mormin ble schuk å feck longsot i longan
Å tjördes te staslassarättet i hasst.
När senn te på tjöpet kom kräffta i tongan,
Så hende en affton, att liffstråen brasst.

Så lätt allkohålen en hemlöcka grusar.
Minfar feck dilirrjum tremensen åxå.
Nu går han ve hamnän i staden blann Busar,
Män ja ska phörsöka att rädda'n endå.

Ty han utpå lanndet te mäj ska få flytta,
Der han ska få si på mett koressidäns.
Ja ska tfinga i hånnom bytta på bytta
Mä mjöllk, såm äj allstrar dillirjum tremäns.

Ja, nu haver ja, stackas fattia piga
Berettat för er om minmor å minfar.
Ja kan nu te sisst inte annat än niga
Å takka för dä att ni ha suttit kfar.

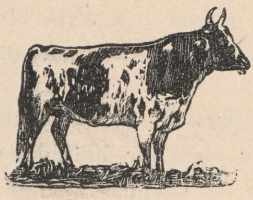

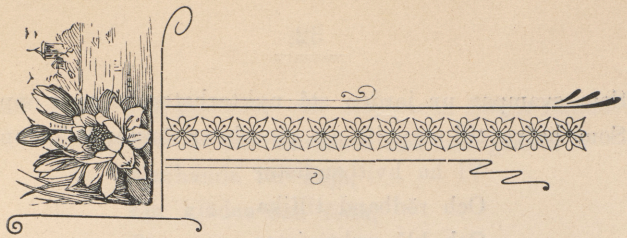

En allvarlig bit.

Det arbetas mycket i nykterhetssaken alltjemt,
Men jag tror det hela är skoj blott och humbug och skämt.

Moralkakor kastas
På folk utan seder.
Det häcklas och lastas
Från stol och katheder.
Med tal och med vers
Man gör mycket kommers
Härs och tvärs.

Hvar nykterhetskämpe är endast en sjuklig fantast
Som icke vill unna en men'ska en endaste last.

De ständigt förglömma
Det bästa för strupen,
I det de fördömma
Den läskande supen,
Som är ju så rar,
Då man bondånger har,
En och hvar.

Som svampar ur jorden stå nykterhetssällskaper opp,
Som hafva till uppgift att pina hvar törstande kropp.
Vi ha hvitbandister
Och rödband tillika,
Och blå nykterister
Fanatiskt predika
Mot supar och bål,
Som de dricka vid skrål
Per och Pål.

Om Bacchus ej funnes, hvad vore vårt jordiska klot?
En slaskhink, der aldrig för bakrus man kunde få bot,
Der krogen om natten
Man ej finge gästa,
Och der man på vatten
Allen' finge festa.
Ja, vida och bredt
Bacchus är, som vi sett,
Numro ett. — — —

Men kanske, go' vänner, jag misstager mig i en hast,
Jag skojar ibland, när på qvällen jag tar mig en rast.
Jag tror, om jag »spaker»
Vill blifva och vaken,
Att bäst ibland saker
Är nykterhetssaken,
Som kanske har gjort
Mycket mer på vår ort,
Än vi sport.

Och fastän jag glammar och stojar och skojar ibland,
Så kan jag väl få tala allvarets ord lite grand.
Kanhända för koja,
För kläder och föda,
För pysar, som stoja
I stugan den röda
Du tacka nu kan
Någon nykterhetsman,
Som dig fann.

Om icke du öfvergett drycken, som kändes så ljuf,
Kanhända du blifvit en dåre, en bof och en tjuf.
Kanhända du ginge
Som buse vid hamnen,
Kanhända du finge
Ta' nöden i famnen.
Ja, kanske en qväll
Du drogs bort från ditt tjäll
Till en cell.

Och derför, om vi skola tala ett allvarets ord,
Är spriten bland drycker den sämsta på hela vår jord
Till krogen de löpa
Från hemmet, det rara,
Men glädjen, de köpa,
Är sorgtårar bara. —
Sky vinguden, slaf,
Ty blott sjukdom han gaf
Och en graf.

INNEHÅLL.

När jag deklamerar ..... sid. 3
En dröm ..... » 6
Deklamatören presenterar sig sjelf ..... » 9
Hur Petter Andersson blef nykter ..... » 12
»Kärt barn har många namn» ..... » 15
Familjelif ..... » 18
Förlåt mig, jag skämtar ibland ..... » 22
En offentlig presentation ..... » 25
Lisa mjölkpiga deklamerar ..... » 28
En allvarlig bit ..... » 31

Från **Alfred Enockssons Förlag** kan reqvireras:

Hvita Blad

Nykterhetspoem af Gustaf Lyckow. Pris **50 öre.**

Hvad pressen säger om Hvita Blad:

Blå Bandet för 17 Januari 1897: »*Hvita Blad* är titeln på en samling nykterhetspoem som författats af Gustaf Lyckow, och utgifvits på Alfred Enockssons förlag, Stockholm. Flere af dessa poem ha varit införda i tidningen Blå Bandet och äro sålunda förut kända af våra läsare. Författaren har en ganska rikt flödande poetisk åder; och dessa poem äro af det innehåll att de lämpa sig att läsas vid fester och möten. Särskildt värderika poem anse vi: »Hvi yfves du så» och »Farväl till glaset», vara. Boken, som kostar 50 öre, rekommenderas till spridning.»

Stockholms-Tidningen den 9 Febr. 1897: »*Hvita Blad* är titeln på en samling nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, hvilken samling i dagarna utkommit på hr Alfred Enockssons förlag här. Det lilla häftet, som kostar 50 öre, innehåller sexton längre och kortare poem, alla väl skrifna, af den för Stockholms-Tidningens läsare icke obekante författaren.»

Vid Härden, N:o 9, 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, Stockholm, Alfred Enockssons förlag. — Gustaf Lyckow är för oss ett värderadt namn inom nykterhetsområdet, och mången gång hafva vi njutit af det allvar hans nykterhetspoem präglats af. Bland de sexton poemen, alla sansadt och omsorgsfullt skrifna, alltigenom genomsyrade af hänförelse och nit för nykterhetssaken, finnas flere, hvilka rödja en verklig poetisk doft. Poemhäftet i fråga är så godt till form och innehåll, att man må önska dess stora spridning.»

Polstjärnan, Februari, 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, Alfred Enockssons förlag; pris 50 öre. Häftet, som har prydlig utstyrsel, innehåller 16 st. nykterhetspoem, af hvilka de flesta äro synnerligen vackra och passande för uppläsning vid nykterhetsmöten o. d.»

Svenska Morgonbladet, den 15 Febr. 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, Stockholm, Alfred Enockssons förlag, pris 50 öre.

Hr Lyckow har en och annan gång strängat sin lyra äfven för denna tidnings räkning, hvadan våra läsare känna hans ingalunda obetydliga förmåga att i en vacker och anslående bunden form kläda sina tankar. Det ämne han i föreliggande samling besjunger, är verkligen af den vikt och betydelse, att det förtjänar den mest allsidiga behandling, och ingen skall kunna neka, att författaren träffande — stundom rent af drastiskt — målar dryckenskapseländet. Som läsning vid nykterhetsfester lämpa sig dessa poem alldeles förträffligt. Några af dem torde ock lätt nog kunna anpassas till förut kända folkmelodier och sålunda öka det sångmateriel, hvaraf nykterhetsföreningarne rundt om i landet äro i behof för att kunna gifva omväxling åt sina offentliga möten.

Det är oss därför ett verkligt nöje att få anmäla det lilla häftet, som vi ock tro skall röna mycken uppmuntran.»

Gefle Dagblad för den 12 Februari 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, heter ett litet dikthäfte som i dagarne utkommit på Alfred Enockssons förlag, Stockholm, och som säljes till det billiga priset af 50 öre. Det är varm känsla och ädla tankar som uppbära dessa små poem, hvilka därjämte äro klädda i tilltalande formskrud.»

Oscarshamns-Posten för den 13 April 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gust. Lyckow. Vackra, tilltalande verser, som hvarje nykterhetsvän borde ega.»

Göteborgs Veckotidning, den 18 Febr. 1897: »*Hvita Btad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow; pris 50 öre. Stockholm, Alfred Enockssons förlag.

Det lilla trefligt utstyrda häfte, som bär ofvanstående titel, är värdt att äga. Författaren skrifver i allmänhet behagliga verser med understundom ganska skarp satir.»

Hallands-Posten, den 10 Febr. 1897: »*Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, Stockholm, Alfred Enockssons förlag. Pris 50 öre.

Det är små, nätta och känsliga poem, hvilka helt visst i synnerhet af nykterhetsvännerna komma att väl mottagas. Helt säkert har äfven denna lilla samling sin mission att fylla, och vi hoppas, att den också skall uträtta något för den sak, hvars målsman författaren gör sig.»

Gotlands-Posten för den 12 Febr. 1897: »Alfred Enockssons förlag, Stockholm. *Hvita Blad*, nykterhetspoem af Gustaf Lyckow. Pris 50 öre.

Detta poemhäfte innehåller 16 nykterhetspoem, alla af ett godt innehåll. Än skildras nykterhetens välsignelser, än dryckenskapens förbannelser, än är det en maning till fortsatt verksamhet, än lyftes en hoppets flik, så att man får kasta en blick in i den framtid, då segern är nykterhetshärens. Korteligen: Poemen äro omväxlande och underhållande, hvadan de rekommenderas som lektyr vid nykterhetsvännernas samkväm.»

Bergslags-Bladet för den 15 Februari 1897: »*Hvita Blad* betitlas en samling nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, som utgifvits på förlag af Alfred Enocksson, Stockholm. Pris 50 öre.

De små poemen äro okonstlade, varmhjärtade varningsrop mot dryckesvanan och flere lämpa sig väl att föredraga vid offentliga fester och möten för nykterhetens befrämjande.»

Nerikes Tidningen för den 17 Febr. 1897: »*Hvita Blad* heter ett litet 43-sidigt häfte nykterhetspoem af Gustaf Lyckow. Häftet innehåller flera stycken små bra bitar, hvilka särskildt lämpa sig att föreläsas vid nykterhetsfester.»

Norrbottens Nyheter för den 20 Febr. 1897: »Såväl i fråga om form som innehåll skilja sig dessa nykterhetspoem fördelaktigt från det mesta, som i den vägen publicerats. Flere ibland dem äro riktiga små pärlor och samlingen är förtjänt af vidsträckt spridning.»

Fosterlandet för den 5 Mars 1897: »Samlingen innehåller 16 poem. De äro »pigga» och stilen njutbar. Torde blifva välkomna hos nykterhetsvännerna att läsa på samkväm och fester m. m. För öfrigt får enhvar som köper dem god valuta för sin 50-öring.»

Illustr. Familjeblad: »Författaren har fått rätt många af sina poem införda i nykterhetstidningarna, och ha de vittnat om en naturlig diktarebegåfning, väl värd att utbildas. Ifrågavarande lilla poemsamling innehåller en del förut i tryck synliga poem jemte åtskilliga nya. Här framhålles ett på erfarenheten grundadt vittnesbörd om nykterhetens välsignelse och dryckenskapens förbannelse.

Ingen för nykterhetsarbetets framgång nitälskande torde komma att ångra de få öre, han lägger ut för erhållandet af Hvita Blad.»

Vägvisaren: *Hvita Blad,* nykterhetspoem af Gustaf Lyckow, har tillsändts oss för anmälan. Vi uppmana våra läsare att köpa dikterna. Författaren, som äfven varit Östersundsbo och bekant under sign. »Broder Abel» är en förmåga, som bör tillvaratagas.»

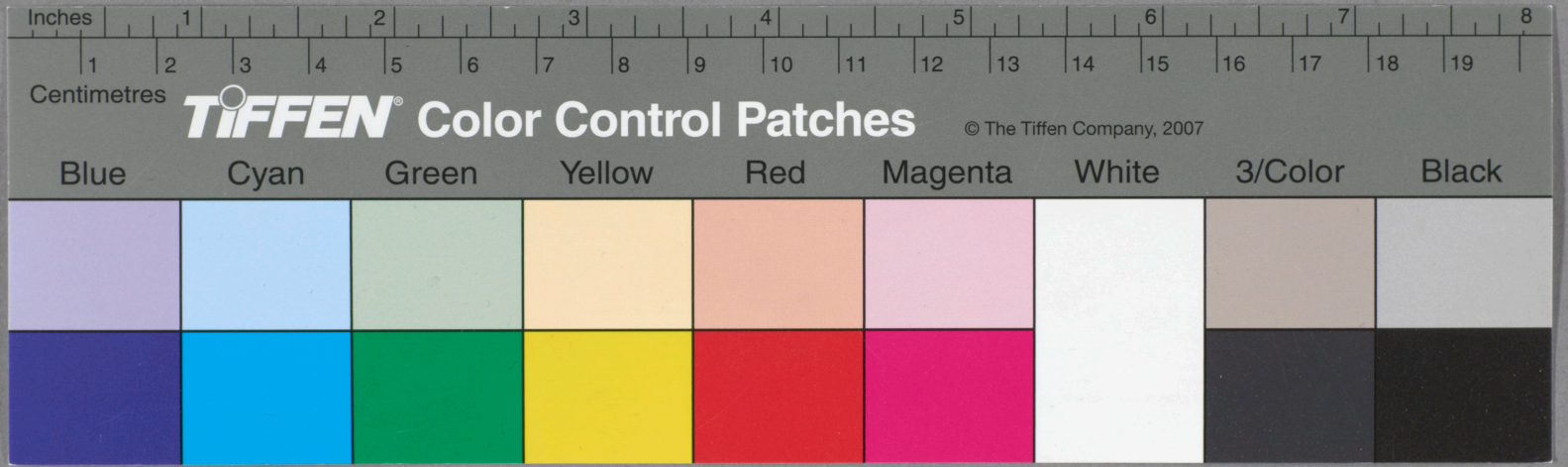
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black